

Luni, 23 iulie, ora 6.00 PM
Studioul 2, FOX News

Madeline Walters surâse cald spre interlocutoarea sa care părea destul de intimidată de toate pregătirile ce se desfășurau în jur. Un tehnician de sunet se apropie și, murmurând o scuză, îi prinse invitatei o lavalieră micuță la rever.

– Cinci minute! strigă cineva din studio, ascuns de întunericul de fundal.

Cele patru camere de luat vederi alunecară fără zgomot pe role și se poziționară în unghiuri diferite. Două girafe cu microfon își lungiră gâturile metalice pe deasupra platoului.

Madeline Walters se aplecă și o bătu ușurel pe mână pe

invitata sa.

– Să nu-ți faci probleme, Elise. Te vei descurca de minune, o să vezi.

Elise Brockmann zâmbi, puțin cam nesigură.

– Maddie, fără întrebări personale, bine?

– Fără. Ne vom menține strict în aria profesională, așa cum am stabilit. Ți voi pune, cum spuneam, câteva întrebări incomode, poate chiar dure, dar nimic personal.

– Fii cât de dură crezi că e nevoie. Oamenii trebuie să înțeleagă cu ce ne confruntăm aici...

– Două minute! strigă din nou vocea din întuneric.

Elise respiră adânc.

– Ei bine, s-o facem și pe asta.

– Doamne, râse Madeline Walters, ai ținut în palmă câteva sute de oameni gata să sară la tine la conferința de la Ronald Reagan și acum te sperie niște camere de luat vederi.

– Da, dar atunci mă vedeau doar cei de-acolo, iar acum... Câți crezi că vor urmări interviul?

– Cam toată coasta de Est, sper, în direct. Plus înregistrarea din zilele următoare... cam treizeci de milioane de oameni, veni răspunsul, însoțit de un râs scurt.

– Un minut!

Un tehnician trecu repede prin fața camerelor, înlăturând un cablu uitat. Elise Brockmann își aranjă părul cu un gest al mâinii și aruncă o privire în întunericul din studio. Undeva acolo era Peter, care n-o slăbea din ochi, iar asta îi dădu un sentiment de siguranță. Ceea ce nu știa era existența dispozitivului impresionant de securitate din jurul studioului, format din agenți în civil, care supravegheau până și pasările ce zburau prin preajmă.

Pe un panou luminos se aprinse numărul 10,

continuând cu numărătoarea inversă a secundelor. La zero, pe camerele de luat vederi apărură luminițe mici, roșii.

Madeline Walters zâmbi larg, adresându-se unui public ce o asculta cu respirația tăiată. Elise Brockmann devenise peste noapte cea care reprezenta salvarea, șansa la o viață normală pentru zeci de milioane de oameni prinși fără scăpare în plasa mortală a unei industrii al cărei scop nu era, nici pe departe, vindecarea pacienților, ci menținerea lor într-o stare de dependență totală față de medicamente scoase pe bandă rulantă, fără teste complete sau cu rezultate falsificate.

– Dr. Brockmann, spunea Madeline Walters, numele dvs. a ajuns pe buzele a milioane și milioane de americani – și nu numai. Putem afirma că, în toată lumea, alte milioane de perechi de ochi privesc spre *Pixiedust* și spre inventatoarea acestuia, cei mai mulți cu speranță, alții, nu puțin, cu scepticism. Ce aveți a le spune acestora din urmă?

Elise își dresе ușor vocea.

– Nimic. Scepticismul lor nu e altceva decât rezultatul lipsei de informații și crearea de scenarii fanteziste bazate pe presupuneri. Va dispărea, firesc, atunci când vor apărea rezultatele.

– Și sunteți convinsă că rezultatele vor fi pozitive.

– Absolut, veni răspunsul, scurt și fără drept de apel.

– Următoarea întrebare poate părea banală, dar de unde ideea pentru un astfel de dispozitiv? Cum s-a născut, conceptual, *Pixiedust*?

Elise râse ușor.

– Ei bine, după o întâlnire a PTA¹³, la școala unde

---

¹³ Parent Teacher Association – organizație specifică școlilor din SUA

învață fiica mea. Am prins din zbor câteva discuții între părinți și m-a îngrozit numărul ridicat al copiilor care fuseseră diagnosticați cu ADHD ¹⁴, fiind trecuți pe tratament cu Ritalin. Copii de șase sau șapte ani diagnosticați cu ADHD? E ridicol și e tragic.

– Ca să înțeleagă cei care ne urmăresc: negați, practic, existența ADHD ca afecțiune psihică?

– Nici pe departe. Ceea ce contest este asocierea frecventă a acesteia cu grupele de vârstă până la 15-16 ani. Copiii sunt hiperactivi. Privesc în detaliu lumea în care au intrat, iar cantitatea de informație pe care o acumulează în unitatea de timp este enormă. Fiecare obiect, culoare, ființă, plantă, fenomen, întunericul și lumina, apa, vântul, albinele, oamenii, totul se combină și se recombina în variațiuni, practic, infinite pentru ei. Abia au observat un detaliu că acel detaliu își schimbă contextul și devine altceva. Vorbim de un bombardament informațional continuu, care formează viitorul adult. Copiii sunt fascinați de toate astea, trec de la una la alta cu o viteză pe care noi nu o mai avem și de-aici aparenta lor agitație și lipsa de concentrare.

– Și totuși, cum ajung acești copii să fie diagnosticați cu ADHD? Cum s-a ajuns la situația în care, frecvent, anumite episoade comportamentale umane să fie asociate implicit cu o afecțiune psihică sau cu un sindrom?

Elise Brockmann oftă ușor.

– Răspunsul e foarte complex, dar voi încerca să-l simplific. Poate pare anecdotic, dar totul a început cu o cutie cu țigări de foi cubaneze, trimise lui Sigmund Freud în Austria de către nepotul său, Edward Bernays, după

---

¹⁴ Tulburare de deficit de atenție și hiperactivitate

Primul Război Mondial. Situația economică în Europa era foarte dificilă, iar Freud l-a rugat pe Bernays să-i trimită o sumă de bani împrumut. Acesta, știind pasiunea unchiului pentru țigările de foi, i-a trimis și cutia de care vorbeam. Drept mulțumire, Freud i-a trimis manuscrisul cărții sale pe care nu reușea s-o publice, „O introducere generală în psihanaliză”, în care demonstra, folosindu-se de Primul Război Mondial, posibilitatea de a influența procesele decizionale ale omului utilizând impactul emoțional. Bernays a publicat-o aici și a avut un succes imens. Freud a devenit celebru, iar Bernays a văzut în ideile sale o oportunitate: aceea de a transforma consumatorul de produse și servicii într-o țintă precisă, bazându-se pe impactul emoțional al marketingului.

– Și așa, completă Madeline Walters, s-a născut conceptul de reclamă personalizată.

– Exact, aprobă Elise Brockmann. În timp, oamenii au devenit tot mai ușor de manipulat emoțional, odată cu elaborarea de tehnici de marketing din ce în ce mai sofisticate pe măsură ce psihicul uman era studiat în profunzime. Faptul că poți convinge omul să-și cumpere o anumită marcă de mașină, să bea o anumită marcă de bere sau să fumeze o anumită țigară, exploatându-i tiparele emoționale se încadrează într-un ciclu în care consumatorul generează profit, acesta generează, teoretic, investiții în tehnologie și cercetare, deci în produse de calitate mai bună, care merg spre consumator, care generează profit și-așa mai departe, un fenomen normal atâta timp cât consumatorul este pus pe același plan cu profitul.

– Ceea ce nu se întâmplă.

– Deloc. Produsele au devenit din ce în ce mai slabe

calitativ, iar reclama tot mai agresivă. Profitul este scopul ultimativ, iar scăderea calității produselor a dus la creșterea absurdă a frecvenței cu care acestea trebuie înlocuite. Și s-ar putea trece, să spunem, și peste asta, deși ritmul în care scade calitatea invers proporțional cu prețul este ridicol. Dar toate astea au atins industria farmaceutică.

– Big Pharma.

– Exact. Primul șoc l-am avut cu mulți ani în urmă, când un prieten, student la Farmacie, mi-a povestit, siderat, ce li se spusese în prima lună de cursuri, ca un adevărat corolar: industria farmaceutică nu-și propune să vindece, ci să mențină consumul de medicamente.

– Nu e puțin cam radicală afirmația, dr. Brockmann?

– Eliminând excepțiile – pentru că acestea există – nu este.

– Puteți argumenta?

– Desigur. Vorbeam mai devreme de stimularea emoțiilor consumatorului. Big Pharma exact asta face, doar că nu speculează dorința firească a oamenilor de a ieși în evidență cu o mașină deosebită ori creșterea satisfacției folosind un produs pe care aceștia îl consideră potrivit pentru ei. Big Pharma speculează frica. Speculează o stare primordială, înscrisă în codul genetic al fiecărei ființe vii, poate singura stare ce are cel mai mic procent de răspuns rațional. Scopul ultimativ? Profitul. Sute de medicamente așa-zis noi apar în fiecare an, dar cele mai multe sunt identice cu cele precedente, fiind schimbate doar denumirea, culoarea sau forma. Nu există niciun medicament care să poată fi îmbunătățit într-un singur an. Testele clinice durează – sau ar trebui să dureze – trei, patru, cinci ani. Ca exemplu, câte variante de

analgezice pe bază de ibuprofen cu concentrație identică există pe piață? Cel puțin zece. Ambalajele sunt tot mai colorate, mai atractive pentru ochi, dar principiul activ, ibuprofenul, e același peste tot. Lucrurile nu stau altfel nici în cazul altor medicamente mai complexe, folosite, fără niciun fel de probleme, pe copii chiar sub șase ani. Nu doar că nu vindecă – să pui unui copil diagnosticul de ADHD doar pentru că se comportă mai agitat decât o medie arbitrară este aberant – dar să-l pui pe tratament cu Ritalin, pentru că tot am vorbit de acesta, e o crimă.

Luă o înghițitură de apă din paharul de pe masă, apoi continuă cu o sclipire de oțel în priviri.

– Metilfenidat, principiul activ. Tulburări cardiace, halucinații, insomnii, tulburări de apetit, agresiune, ostilitate, paranoia, convulsii, probleme circulatorii, iar acestea sunt doar o mică parte din reacțiile adverse generate de Ritalin.

Își mută privirea spre cameră.

– Asta le dați copiilor, pentru că cineva cu o diplomă, plătit de companiile farmaceutice, știe cum să vă speculeze frica pentru a vă transforma într-un client permanent al Big Pharma, chiar cu prețul distrugerii a ceea ce iubiți mai mult: copilul vostru!

Respiră adânc. Ochii i se îngustaseră ca două lame.

– Volox, Seroquel, Dexedrină, Focalin, Vyvanse, Aptensio, Concerta, iar lista e mult mai lungă, și toate acestea pentru a transforma un copil activ într-un pacient legat pentru toată viața de un tratament ale cărui reacții adverse pot să-i compromită existența. Și pentru ce? Reședințe de lux, iahturi, congrese în locații exotice, costume de două mii de dolari bucata, limuzine... bani, bani. Profit. Cu prețul sănătății și vieții voastre și a

copiilor voștri. Țsta e prețul, plătit de voi.

– Vă dați seama, dr. Brockmann, interveni Madeline Walters, că a lega public numele unor companii farmaceutice sau al medicamentelor produse de ele cu acest... atentat la sănătatea oamenilor, reprezintă un adevărat *casus belli*? Practic, le deschideți calea spre nenumărate procese de calomnie, defăimare și tot ceea ce poate fi asociat cu acestea.

Elise Brockmann zâmbi aproape crud.

– Companiile farmaceutice sunt aproape la fel de interesate de sănătatea publică cum este industria de armament de pacea mondială. Dacă vor dori procese, le stau la dispoziție. Dar să nu uite un lucru: vor trebui să prezinte, pentru a-și susține cauza, cel puțin un pacient vindecat prin medicația lor și când spun vindecat, mă refer strict la aspectul clinic, nu la vorbe goale. Se aplecă puțin spre cameră.

– Nu vor avea de unde să aducă pacientul respectiv. Nici să trișeze nu vor putea. Nu cu mine.

Făcu o pauză. Ochiul îi erau reci ca oțelul.

– Ceea ce mi se pare de neconceput, de o cruzime patologică, este orientarea lor spre copii. Speculează spaima instinctivă a părinților de a avea un copil cu deficiențe mintale și ocolesc, practic, consimțământul informat, prin inducerea fricii, iar cele două, puse la un loc, formează argumentul suprem pentru a pune copiii pe tratament cu psihotrope.

Privi drept spre cameră.

– Câți dintre voi, cei care sunteți în situația asta, ați citit cu adevărat prospectele pastilelor pe care ați consimțit să le administrați copiilor voștri? Cum puteți să-i dați copilului vostru ceva pe al cărui prospect scrie, la rubrica

„posibile reacții adverse”, convulsii, halucinații, tendințe de automutilare și suicid?

Madeline Walters nu interveni. Își sprijinise bărbia în palmă și asculta cu o concentrare care trecea dincolo de ecranele televizoarelor. În casele lor, cei care urmăreau interviul o priveau, cu respirația tăiată, pe femeia aceasta care dezlănțuise un atac furibund asupra uneia din cele mai puternice industrii globale.

– Să nu credeți, continuă Elise Brockmann, că această situație nu se regăsește în egală măsură la adulți.

Ridică de pe masă un dosar, răsfoidu-l în fața camerei.

– Cu ceva timp în urmă, am făcut un experiment. Am fost, pe rând, la zece – ați auzit corect, zece – cabinete psihiatrice din toată țara pentru un așa-zis consult, având pregătită în minte o listă de simptome pe care, cu mici variații, am prezentat-o în fiecare cabinet. Rezultatul?

Scoase, pe rând, câte o hârtie din dosar, citind diagnosticele.

– Sindromul identității disociative. Sindromul deficitului de atenție. Sindrom de stress post-traumatic. Sindrom obsesiv-compulsiv. Sindrom de fobie socială. Sindromul personalității creative.

Privi spre cameră.

– Da, creativitatea „în exces” este clasificată, mai nou, ca afecțiune psihică. Sindromul matematicii.

Râse încet.

– Niciodată nu mi-a plăcut matematica. Sindrom al intoxicației cu cofeină.

Ridică din nou ochii din dosar.

– Dintotdeauna am băut o singură cafea pe zi, fără excepții.

Scoase un teanc de rețete, prezentându-le spre cameră.

Criptic

– Iar aici se află medicația. Mai bine de jumătate din medicamentele ce mi-au fost recomandate au reacții adverse extrem de grave, dacă ar fi să menționez doar paranoia, halucinații, convulsii, schimbări bruște ale dispoziției, modificări de personalitate, tendințe de automutilare și suicid.

Așeză dosarul pe masă.

– Pun la dispoziția publicului toate acestea, inclusiv cabinetele unde au fost emise. Ceea ce am vrut să demonstrez este faptul că, odată intrată într-un cabinet psihiatric, orice persoană va pleca de-acolo cu un diagnostic care necesită medicație, preferabil pe termen lung sau permanent.

***

Gregory Karahalios azvârli, furios, paharul cu scotch înspre televizor. Rată. Paharul se sparge de perete, cu un zgomot care o aduce pe soția lui în cameră, speriată.

– Ce s-a întâmplat?

El îi făcu semn să tacă și înșfăcă telefonul.

– Te uști la emisiunea lui Walters? întrebă.

Îi răspunse o voce atât de nervoasă, încât trebui să îndepărteze telefonul de ureche. Cu un gest, își expedie soția din cameră.

– V-am avertizat că asta se va întâmpla, ripostă răstit. Femeia e-n stare să facă public totul și v-am avertizat, fir-ar a naibii de treabă!

Ascultă atent câteva minute.

– Bine, răspunse într-un târziu. Într-o oră sunt acolo. Cheamă-i și pe ceilalți.

***

Madeline Walters abia auzi în cască vocea care-o implora de cinci minute să dea drumul la publicitate. Se încruntă ușor, apoi se întoarce spre cameră.

– Am să-i rog pe partenerii noștri, ca o favoare personală, să-mi îngăduie să amân calupul publicitar.

În studio, producătorul și cei de la regie se privesc siderați. Așa ceva nu avea precedent în istoria postului.

– Maddie riscă enorm, remarcă regizorul de platou. O să turbeze ăia de sus.

– Nu riscă nimic, mormăie producătorul. Nimeni nu se atinge de Madeline Walters.

Elise Brockmann luă încă o înghițitură de apă din pahar, care fu rapid înlocuit de un angajat al postului. Încercă să se liniștească, simțind deja o durere surdă în zona cefei.

– Dr. Brockmann, am asistat la un rechizitoriu foarte aspru la adresa Big Pharma. Pe lângă argumentele prezentate la conferința de la Ronald Reagan, cele de astăzi întregesc imaginea unei industrii al cărei unic scop este profitul, cu orice preț. Oare să nu existe și excepții?

– Ba da, răspunse ea. Întotdeauna vor exista, din fericire, excepții și tocmai acest lucru îmi dă convingerea că *Pixiedust* va fi apreciat de comunitatea medicală autentică.

– Cu toate astea, s-a format deja un curent puternic de opoziție care include, pe lângă marile companii farmaceutice, asociații de specialitate, precum și numeroși reprezentanți ai Bisericii Catolice, în special. Primii susțin că tot ceea ce ați afirmat la conferința de la Ronald Reagan este rezultatul neconcludent al unor studii pur

teoretice. Cât despre Biserica Catolică, există preoți care au inclus microcipul în predicile către enoriași, calificându-l drept „lucrarea diavolului, care smulge scânteia divină din om și o înlocuiește cu 1 și 0”...

Elise ridică ușor din umeri.

– Pe primii îi înțeleg. *Pixiedust* le amenință profiturile enorme, depășite doar de cele ale industriei pornografice. Asociațiile de specialitate, prin legăturile bănești cu Big Pharma, e firesc să se simtă și ele amenințate. Pot susține ce vor. Fără să neg situațiile în care un tratament medicamentos adecvat – repet, adecvat – ajută la ameliorarea unor afecțiuni psihice, odată cu apariția lui *Pixiedust*, vor trebui să-și regândească atitudinea și abordarea fenomenului. Să redevină medici sau să dispară din punct de vedere profesional. Să-și aducă aminte că rolul lor este acela de a face bine, nu de a face bani.

– Cum comentați opoziția unora dintre reprezentanții bisericii?

Elise ezită câteva momente.

– Mi-e foarte greu să comentez. E ca și cum cineva care nu are deloc cunoștințe de biofizică ar încerca să mă contrazică referitor la funcționalitatea sintezei proteinelor. Tot ce pot să le spun este să nu-și facă griji, pentru că exact acea scânteie divină este ceea ce vreau să protejez cu ajutorul lui *Pixiedust*. Totuși, aș dori să fac o remarcă: cele mai aprinse critici vin de la preoți care sunt cunoscuți pentru faptul că nu-și pun niciodată la dispoziție spațiul bisericii pentru cei fără adăpost, atunci când situația o cere. Poate e o coincidență, dar te face să te întrebi...

Surâse.

***

În biroul directorului NSA, așezat în fața televizorului, Simon Stewart izbucni în râs.

– Aș da bani frumoși ca să-i văd acum fața javrei ăleia de Callahan... cred că deja a dat afară și micul dejun și prânzul și toate cele opt pahare de whisky pe care le-a băut de la amiază încoace.

– Callahan... ăsta e de la „Sfânta Inimă” dacă nu mă-nșel? întrebă Martin Peterson.

– Da, e foarte influent și-l are la degetul mic pe cardinalul Weinbridge. Iar Monseniorul Lamberti o să facă infarct și-o să cadă de pe scaun, chicoti Stewart.

– Nunțiul Papal? Ăla a înroșit firul cu Vaticanul de-acum, dar au mâinile legate. Elise a lovit drept la țintă. Cei cu gura mare sunt fix aceia care nu dau doi bani pe „ajutorarea semenilor” sau cum se spune și mai au ei și alte păcate, mult mai mari, dar nu sunt proști, Simon, și știu exact ce are Elise în spate: pe noi.

Martin Peterson își aprinse un Camel și privi îngândurat boboia incandescentă. Nu-și făcea iluzii. *Pixiedust* se transformase într-un subiect de confruntare mediatică, împărțise lumea în tabere pro și contra, publicațiile din toată lumea se zbăteau să obțină cât mai multe date, iar mediul politic începuse să se agite. Speculațiile se autoalimentau, generând scenarii care înspăimântau cancelariile altor state, iar aliații Americii începuseră să schimbe tonul prin care solicitau informații, de la cel prietenos la unul ce căpăta nuanțe imperative. De la un dispozitiv medical, *Pixiedust* ajunsese să fie privit ca metoda de a obține „super soldații” la care visau marile puteri. NSA ajunsese, din nou, bau-baul lumii, agenția

care ținea în mână Revoluția Omului și Transumanismul Absolut. Edward Snowden fusese scos de la naftalină și câștiga rapid vechea popularitate, repetând argumentele și informațiile care provocaseră în trecut daune imense Agenției, inclusiv pierderea unor oameni de top, uciși sau dispăruți.

***

– Fără a dezvălui informații clasificate, ce garanții aveți că *Pixiedust* nu va da rateuri? În definitiv, chiar și medicamentele sau vaccinurile testate mult dincolo de normative pot da reacții adverse. Scrie și în prospecte, surâse Madeline Walters.

– Înainte de a-ți răspunde, Maddie, dă-mi voie să fac câteva precizări. În prospectul fiecărui medicament sunt trecute ca posibile reacții adverse chiar și cele cu o probabilitate infimă, care au nevoie de un cumul complex de situații pentru a avea loc. De aceea prospectul este neverosimil, absurd de încărcat. Principalul motiv îl reprezintă dorința fabricantului de a se acoperi din punct de vedere juridic în absolut toate situațiile, posibile sau nu. Dacă, după ce iei un medicament, începi să alergi pe terasa blocului încercând să prinzi un dragon roz și cazii de la patruzeci de metri, fabricantul nu e vinovat, deoarece el a specificat în prospect faptul că medicamentul îți poate da halucinații cu un dragon roz. Singurii vinovați – da, e absurd – ești tu, cel care ai ignorat prospectul și constructorul blocului, care nu a prevăzut un parapet la terasă. Revenind la *Pixiedust*, microcipul nu modifică biochimia cortexului cerebral prin aport de substanțe chimice. *Pixiedust* analizează procesele biochimice și

trimite instrucțiuni pentru corecția acestora, folosind chiar resursele cortexului. Dacă pot să fac o analogie, cea mai potrivită ar fi cu avioanele de vânătoare moderne: aerodinamica acestora este astfel calculată încât, fără milioanele de calcule pe secundă ale computerului de zbor, toate acele manevre complicate ar fi imposibile. Asta face *Pixiedust*, ajută cortexul în manevrele complicate necesare pentru a-și menține funcționarea optimă. Rateurile, cum le-ai numit, sunt excluse.

– Dacă ceea ce susțineți se va confirma, discutăm de un dispozitiv ce va beneficia de o cerere enormă pe piață. Veți asigura un acces echitabil și accesibil din punct de vedere financiar la tratament?

– Nu mă pricep la chestiuni financiare, în special la acest nivel, dar premisa este ca *Pixiedust* să fie distribuit nediscriminatoriu, în măsura în care capacitatea de producție va putea să facă față solicitărilor. Nu dorim ca *Pixiedust* să fie un apanaj al celor cu bani.

Madeline Walters răsfoi câteva file de pe masă.

– Exact din acest motiv, unele voci vă acuză de tendințe socialiste. Cum comentați?

Elise râse încet, dar privirea i se înăspri.

– Cine? Aceiași neomarxiști care au distrus opere de artă clasice, au interzis autori ale căror cărți reprezentau coloana vertebrală a culturii, au calificat matematica și muzica clasică drept „rasiste” și fac tot posibilul pentru a asmuți oamenii unii împotriva celorlalți pe criteriul culorii pielii? Nu fac politică, Maddie, însă sloganul „Black Lives Matter” și altele de același fel mă dezgustă.

– În ultima perioadă au apărut atacuri concertate la adresa dvs. în mass-media democrată mai ales, atât din partea Big Pharma cât și din partea organizațiilor

religioase. Puteți comenta? Credeți că s-a format o alianță între acestea pentru a vă opri?

– Vrei să spui, de la Vanguard și BlackRock, cele două companii globale care dețin optzeci la sută din activele mondiale, inclusiv Big Pharma și trusturile de presă? E normal să ne atace. Le tăiem sursa de bani.

– Ce aveți a le spune celor care vă acuză de dorința de a transforma omul într-un hibrid bio-tehnologic?

– Cred că respectivii sunt victimele unei confuzii. Nu numai că nu sunt adepta transumanismului, ci sunt ferm convinsă că toate tentativele de a introduce în organism diferite dispozitive ce conțin informațiile legate de sănătate, financiare, sociale, reprezintă un prim pas spre controlul absolut, despotic. Să ajungi să fii de acord să fii scanat ca un animal, înseamnă să-ți negi propria condiție.

– Dr. Brockmann, pentru că au apărut speculații în presă vizavi de acest subiect, trebuie să vă adresez o întrebare foarte grea. Ce părere aveți despre posibilele aplicații militare ale microcipului?

Fața Elisei Brockmann împietri. Privirile deveniră dure ca de cremene, iar buzele i se subțiară până când aproape dispărură.

– Nu, răspuse. Și acesta este singurul răspuns pe care-l voi da.

Madeline Walters surâse și se răsuci spre cameră.

– Doamnelor și domnilor, aici se încheie emisiunea noastră, o ediție de excepție. Putem spune că ne aflăm în pragul unei schimbări radicale de paradigmă față de ceea ce numim, generic, boli psihice. Cum va afecta acest lucru viitorul omenirii? Rămâne să vedem. Un lucru știm însă, cu siguranță: *Pixiedust* va schimba lumea. Speranța noastră? Că o va schimba în bine.